

فدرال رزرو دارد. چون هدف تورم در انگلستان از سوی وزیر دارایی اعلام می‌شود. (میشکین و ایکینز، ۱۳۹۱: ۷-۱۷۶)

کتاب‌شناسی

والدز، اس. و وود، ج. (۱۳۸۶). *مبانی بازارهای مالی جهانی*، ترجمه منوچهر فکری‌ارشاد، تهران: سازمان مدیریت صنعتی.

بهمن‌پور، ح. و مشیری، س. (۱۳۹۰). *اقتصاد پول و بانکداری*، چاپ اول، تهران: نشر نی.

میشکین، ف. و ایکینز، اس. (۱۳۹۱). *بازارها و نهادهای مالی*، ترجمه حمید کردبچه، تهران: پژوهشکده پولی و بانکی.

توحید فیروزان سرنقی

گروه بانک و بیمه گمرک، دانشکده مدیریت، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

Bank of England

بانک انگلستان، یا همان بانک مرکزی انگلستان، یکی از باسابقه‌ترین بانک‌های مرکزی است که در سال ۱۶۹۴ میلادی به شکل یک شرکت سهامی نامحدود و برای کمک به دولت جهت تأمین مالی هزینه‌های جنگ با فرانسه تأسیس شد و مانند تعدادی دیگر از بانک‌های آن کشور به نشر اسکناس پرداخت. از حدود ۱۷۱۵ بانک انگلستان به‌طور منظم با فروش اوراق قرضه دولتی اقدام به تهیه پول برای دولت کرد (والدز و وود، ۱۳۸۶: ۶۱). ولی در عمل، این بانک در سال ۱۸۴۴ امتیاز نشر انحصاری اسکناس را به‌دست آورد که با انضمام وظیفه اعطای اعتبارات خصوصی دولتی در ایفای نقش آخرین وام‌دهنده به افراد و مؤسسات در نیمه دوم قرن نوزدهم به مفهوم امروزی بانک مرکزی نزدیک‌تر شد (بهمن‌پور و مشیری، ۱۳۹۰: ۱۷۲). بانک انگلستان در سال ۱۹۴۶ و بعد از اینکه دلار جای پول انگلستان را در بازارهای مالی بین‌المللی به‌دست آورد کاملاً دولتی شد.

در دهه‌های اخیر با تصویب قوانینی، قدرت بانک انگلستان افزایش یافته و کمیته‌ای در آن کنترل سیاست پولی را در اختیار گرفته است. اما، امر نظارت به مسئولین امور مالی انگلستان منتقل شده است. هیأتی که بانک را اداره می‌کند متشکل از مدیر و دو معاون، که به مدت ۵ سال منصوب می‌شوند، و شانزده مدیر غیراجرایی که به مدت سه سال منصوب می‌شوند، است. در گذشته بانک انگلستان حتی امکان تغییر نرخ بهره را نداشت و نرخ بهره را دولت تعیین می‌کرد. در سال ۱۹۹۷ اختیار و قدرت تعیین نرخ بهره به بانک انگلستان واگذار شد ولی مقرر گردید که در شرایط حاد اقتصادی و در یک دوره محدود دولت می‌تواند رای بانک را لغو کند. این بانک حتی در هدف‌گذاری تورم نیز استقلال کمتری نسبت به سایر بانک‌های مرکزی و از جمله